

Φειδόμεν Θ' ἔπντον ὁμοῦ καὶ λέκτρα μιγνῶαι.
Πολλάκι δ' εὐναίων ὄρων βεβημένον ὄρμη,
Αὐτῶν ἐς Φιλότιθα χυτῆς ἀλόχοιο περήσας,
Ἐσήκεισ' ἄχραντον ὄρων δρέθουσιον ὕδωρ.
Ἡδ' ἐσε παπλαιίνουσαι πελωριάδ' ἢ πέτρης
Δάκρυσι κυμαίνοντα, κρατικτείρουσα ἢ αὐτῆ
Εὐειδῆς δρέθουσα, Φίλους ἀνεκρόπλετο μαζούς,
Καὶ δρόσος οἷα ῥόδοισιν ἐτήκετο· μυρομνίω δὲ
Πισαίω ποταμῶ σικελῆ προσεμύρετο πηγῆ.
Οὐδ' ἐδίκλω ἔλαθον πανθερκέα Φοῖνι Θ' ἀνῆρ
Ἐλλάδ' ἄμῶων ἀγάμων εὐχῶν· ὧ' ἐπιπολλὰ
Ἡρόων ἀλοχοὶ μινυῶρα τέκνα τεκνῶσαι,
Μαψιδίως ὠδῖνας ἀνεκλαύσαντο γυναιῖκες.

ΔΙΟΣΚΟΣΡΙΔΟΥ.

Αὐλιν δρέξαγέρεω ἢ κτήματα μυρί' ἄρθοις
Νεῖλε μετ' εἰκαίης ἐξεφόρησας ὁδοῦ.
Αὐτὸς δ' οἰκείης ὀγέρων Ἰπαινῆζατο βώλου
Ναυηγός, πάτης ἐλπίδ' ὀλυμμένης,
Γείτον' ἠμίθραυστον Ἰπ' αὐλίον, ὧ' πολὺς εἶπας,
Μόχθ' ἐμὸς, πολιῆς τ' ἔργα πείσασα χερσὺς,
Υδωρ πάντ' ἐγνέσθε· τὸ δ' ἢ γλυκὺ τοῦτο γεωργοῖς
Κῦμα' Ἰπ' δρέξαγέρεω ἔδραμε πικρότατον.

ΝΕΣΤΟΡΟΣ.

Ἀβροχον ἐν πελάγεσσι δι' ὕδατ' ἔπλεον ὕδωρ.

ΕΙΣ ΠΤΩΧΟΥΣ, κεφ. σδ.

ΦΙΛΙΠ.